YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
26 päivänä marraskuuta 1996 *

Asiassa C-313/94,

jonka Tribunale di Chiavari (Italia) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

F.lli Graffione SNC

vastaan

Ditta Fransa,

ennakkoratkaisun EY:n perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklan sekä jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989 L 40, s. 1) 12 artiklan 2 kohdan b alakohdan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray ja L. Sevón sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann (esittelevä tuomari), D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch ja H. Ragnemalm,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— F.lli Graffione SNC, edustajanaan asianajaja Federico Montaldo, Genova ja barrister Bernard O'Connor,

— Ditta Fransa, edustajinaan asianajaja Fausto Capelli, Milano ja asianajaja Gian Marco Bo, Chiavari,

— Italian hallitus, asiamiehenään ulkoasiainministeriön diplomaattisten riita-asioiden osaston päällikkö, professori Umberto Leanza, avustajanaan valtion-asiamies Maurizio Fiorilli,

— Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehinään John E. Collins, Treasury Solicitor's Department ja barrister Michael Silverleaf,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Antonio Aresu ja Berend Jan Drijber,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 23.4.1996 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 6.6.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Tribunale di Chiavari on 29.10.1994 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 28.11.1994, esittänyt EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti kolme ennakkoratkaisukysymystä perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklan sekä jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989 L 40, s. 1, jäljempänä tavaramerkkidirektiivi) 12 artiklan 2 kohdan b alakohdan tulkinnasta.

2 Nämä kysymykset on esitetty oikeudenkäynnissä, jossa vastapuolina ovat Liguriassa (Italia) toimiva tukkukauppiasyhtiö F.lli Graffione SNC (jäljempänä Graffione) sekä Ditta Fransa (jäljempänä Fransa), jolla on valintamyymälä Gattornassa Genovan maakunnassa (Italia).

3 Lokakuuhun 1993 asti monikansallinen yritysryhmä Scott (jäljempänä Scott) myi Italiassa tavaramerkillä "Cotonelle" ja sen kahdella muunnelmalla (jäljempänä Cotonelle-merkki) varustettuja wc-paperi-pakkauksia ja paperinenäliinoja.

4 Corte d'appello di Milano kielsi Scottin ja Kaysersberg-yhtiön välisessä oikeudenkäynnissä 1.10.1993 antamalla tuomiollaan Scottia käyttämästä Cotonelle-merkkiä ja kumosi näin Tribunale di Milanon antaman tuomion. Corte d'appello di Milano julisti merkin mitättömäksi sillä perusteella, että merkki rikkoi Italian tavaramerkkilainsäädäntöä, koska se saattoi johtaa kuluttajia harhaan sen suhteen, sisältyykö kyseisiin tuotteisiin todella puuvillaa. Scott haki tähän tuomioon muutosta Corte di cassazionessa.

5 Kilpailijat ovat saattaneet vireille samanlaiset oikeudenkäynnit Scottia vastaan Ranskassa ja Espanjassa. Näissä jäsenvaltioissa Cotonelle-merkkiä ei kuitenkaan ole julistettu mitättömäksi.

6 Corte d'appello di Milanon antaman tuomion jälkeen Scott lakkasi toimittamasta Italiaan tuotteita, jotka on varustettu tällä merkillä. Siten Graffione, joka siihen asti oli toimittanut näitä tuotteita omille asiakkailleen, ilmoitti viimeksi mainituille, ettei se enää kyennyt toimittamaan niitä.

7 Saatuaan tietää, että Fransa myi Italiassa tuotteita, jotka oli varustettu Cotonelle-merkillä, Graffione haki Tribunale di Chiavarilta väliaikaismääräystä vaatien Corte d'appello di Milanon antama tuomio sekä se, että Fransan harjoittama myynti vääristi kilpailua, huomioon ottaen, että myös Fransaa kiellettäisiin myymästä sanotulla tavaramerkillä varustettuja tuotteita.

8 Asiakirjoista käy ilmi yhtäältä, että Graffionen Fransaa vastaan esittämä kieltovaatimus perustuu vilpillistä kilpailua koskeviin oikeussääntöihin, jotka sisältyvät Italian siviililakiin, ja toisaalta, että Graffione katsoo itselleen aiheutuneen vahinkoa vilpillisestä kilpailusta sen vuoksi, että koska Corte d'appello di Milanon antaman tuomion vuoksi Graffione ei voi saada Cotonelle-merkillä varustettuja tuotteita suoraan Scottilta Italiassa, sille aiheutuu kilpailuhaitta suhteessa Fransaan, joka tuo näitä tuotteita maahan toisesta jäsenvaltiosta, jossa merkkiä voidaan edelleen pätevästi käyttää.

9 Fransa vastaa, että Corte d'appello di Milanon antama tuomio koskee sellaisissa tuotteissa käytettävää merkkiä, jotka valmistetaan ja myydään Italiassa, kun taas sen myymät tuotteet on tuotu Ranskasta, jossa niitä myydään laillisesti samalla merkillä varustettuna. Fransan mukaan määräys, jolla sitä kiellettäisiin myymästä tällaisia tuotteita Italiassa, olisi näin ollen perustamissopimuksen 30 artiklan vastainen tuonnin määrällisiä rajoituksia vaikutukseltaan vastaava toimenpide. Fransa vetoaa tältä osin Clinique-tapaukseen eli asiassa C-315/92, Verband Sozialer Wettbewerb, 2.2.1994 annettuun tuomioon (Kok. 1994, s. I-317), joka koski Ranskasta Saksaan tuodun tuotteen Clinique-nimen väitettyä harhaanjohtavuutta. Fransa vetoaa myös tavaramerkkidirektiiviin ja erityisesti sen 12 artiklan 2 kohdan b alakohtaan, joka koskee niiden merkkien menetetyksi julistamista, joiden käyttö on omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan. Fransan mukaan direktiivin kyseisen määräyksen soveltaminen johtaisi kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa pääasiassa toiseen ratkaisuun kuin siihen, johon Corte d'appello di Milano on päätynyt.

10 Tavaramerkkidirektiivin 12 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Tavaramerkki on julistettava menetetyksi myös, jos sen rekisteröintipäivän jälkeen:

— —

b) se on käytön seurauksena, kun tavaramerkin haltija tai hänen suostumuksellaan joku muu on käyttänyt tavaramerkkiä, tullut harhaanjohtavaksi, erityisesti tavaroiden tai palvelujen lajin, laadun tai maantieteellisen alkuperän osalta, niissä tavaroissa tai palveluissa, joita varten se on rekisteröity".

11 Näissä olosuhteissa Tribunale di Chiavari on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko 30 ja 36 artiklaa tulkittava siten, että niiden kanssa on ristiriidassa jäsenvaltion kansallisten oikeussääntöjen rajoittava soveltaminen, jolla kielletään toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevan ja siellä laillisesti valmistetun ja tavaramerkillä laillisesti varustetun tuotteen liikkuminen sen omalla alueella?

2) Onko direktiivin 89/104/ETY 12 artiklan 2 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että siinä yhdenmukaistetaan tavaramerkkioikeuksien menettämistä koskevat kansalliset oikeussäännöt direktiivissä säädettyjen perusteiden mukaisesti niiden tuotteiden osalta, joita myydään yhteisössä?

3) Onko sitä säännöstä, jota toisessa kysymyksessä tarkoitetaan, tulkittava nyt esillä olevassa asiassa suhteellisuusperiaate huomioon ottaen siten, että sen kanssa on ristiriidassa jäsenvaltion sellaisten kansallisten oikeussääntöjen rajoittava soveltaminen, joiden tarkoituksena on estää kyseisessä jäsenvaltiossa sellaisen tuotteen liikkuminen, joka on siinä toisessa jäsenvaltiossa laillisesti valmistettu ja tavaramerkillä laillisesti varustettu, josta se on peräisin?"

12 On syytä todeta, että Corte di cassazione on 17.11.1995 antamallaan tuomiolla hylännyt valituksen, jonka Scott on tehnyt Corte d'appello di Milanon tuomiosta; tuomio on toimitettu Corte di cassazionen kirjaamoon 9.4.1996 ja pääasian kantajan asianajaja on toimittanut sen 24.5.1996 kirjeitse yhteisöjen tuomioistuimeen. Koska Corte di cassazionen tuomiota ei ole käsitelty yhteisöjen tuomioistuimessa käytävässä oikeudenkäynnissä, on joka tapauksessa syytä vastata kysymyksiin ainoastaan siinä muodossa, jossa ne on yhteisöjen tuomioistuimelle esitetty ja jossa niitä on tarkasteltu tässä tuomioistuimessa.

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

13 Ottaen huomioon ennakkoratkaisupyynnössä selostetut oikeussäännöt ja tosiasiat, ensimmäinen kysymys on ymmärrettävä siten, että sillä halutaan selvittää, onko perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklan kanssa ristiriidassa se, että vilpillistä kilpailua vastaan annettavaa suojaa koskevien kansallisten oikeussääntöjen mukaisesti kielletään sellaisesta jäsenvaltiosta, jossa tuotteita myydään laillisesti, peräisin olevien tuotteiden myynti sen perusteella, että ne on varustettu merkillä, jonka käyttö on nimenomaisesti kielletty sen haltijalta siinä jäsenvaltiossa, johon tuotteet tuodaan, koska merkin on siellä katsottu olevan omiaan johtamaan kuluttajia harhaan.

14 Tältä osin on syytä todeta aluksi, että sellainen määräys, jota pääasian yhteydessä on vaadittu, on perustamissopimuksen 30 artiklassa tarkoitettu tuonnin määrällisiä rajoituksia vaikutukseltaan vastaava toimenpide.

15 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällä määräyksellä on näet tarkoitus kieltää kaikki kauppaa koskevat jäsenvaltioiden oikeussäännöt, jotka voivat rajoittaa suoraan tai välillisesti taikka tosiasiallisesti tai mahdollisesti yhteisön sisäistä kauppaa (ks. asia 8/74, Dassonville, tuomio 11.7.1974, Kok. 1974, s. 837, 5 kohta).

16 Jos tavaramerkin haltijaa on kielletty myymästä tällä merkillä varustettuja tuotteita, kauppiaat, jotka kuitenkin haluavat myydä kyseisellä merkillä varustettuja tuotteita, voivat hankkia niitä itselleen ainoastaan tuomalla niitä maahan. Näissä olosuhteissa määräys, jolla näiden tuotteiden myynti määrättäisiin lopetettavaksi, merkitsisi käytännössä tuotteiden tuonnin estämistä ja olisi siten yhteisön sisäisen kaupan este.

17 Edelleen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallisten oikeussääntöjen eroavuuksista aiheutuvat tavaroiden liikkuvuuden esteet yhteisössä on hyväksyttävä siltä osin, kuin näitä oikeussääntöjä sovelletaan erotuksetta kotimaisiin tavaroihin ja tuontitavaroihin sekä niitä voidaan pitää perusteltuina ja tarpeellisina erityisesti kuluttajansuojaa sekä hyvää kauppatapaa koskevien pakottavien vaatimusten täyttämiseksi. Jotta esteet voitaisiin hyväksyä, on kuitenkin edellytettävä, että kyseiset oikeussäännöt ovat asianmukaisessa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden ja että tätä päämäärää ei ole mahdollista saavuttaa toimenpiteillä, jotka lievemmin rajoittavat yhteisön sisäistä kauppaa (ks. nk. Cassis de Dijon -tapaus eli asia 120/78, Rewe-Zentral, tuomio 20.2.1979, Kok. 1979, s. 649, 8 kohta; asia C-238/89, Pall, tuomio, 13.12.1990, Kok. 1990, s. I-4827, 12 kohta; asia C-126/91, Yves Rocher, tuomio 18.5.1993, Kok. 1993, s. I-2361, 12 kohta ja asia C-470/93, Mars, tuomio 6.7.1995, Kok. 1995, s. I-1923, 15 kohta).

18 Tässä tapauksessa ennakkoratkaisupyynnössä ei täsmennetä sitä, estetäänkö Corte d'appello di Milanon tuomiolla, jolla tavaramerkin haltijaa kielletään käyttämästä merkkiä Italiassa, myös kolmansia myymästä kyseisellä merkillä varustettuja tuotteita, eikä sitä, sitooko tuomio, ainakin siihen asti kunnes tuomio saavuttaa

lainvoiman, vain merkin haltijaa siten, että kolmannet voivat myydä tällä merkillä varustettuja tuotteita, jotka on tuotu muista jäsenvaltioista, joissa niitä myydään laillisesti.

19 Koska kansallisen lainsäädännön tulkinta ja soveltaminen kuuluu kansallisen tuomioistuimen toimivaltaan ja koska yhteisön oikeuden soveltaminen pääasiassa riippuu siitä vastauksesta, joka annetaan edellä mainittuun kysymykseen, perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklaa tulkittaessa on syytä tarkastella kumpaakin edellä mainituista tilanteista.

20 Jos Corte d'appello di Milanon tuomio sitoisi vain merkin haltijaa, kolmannet, kuten esimerkiksi Fransa ja Graffione, voisivat tuomiosta huolimatta tuoda maahan kyseisiä tuotteita ja myydä niitä Italiassa tällä merkillä varustettuina. Tällöin Graffionen vaatima määräys ei olisi perusteltu. Kuten tämän tuomion 17 kohdassa muistutetaan, vilpillistä kilpailua vastaan annettava suoja on tosin yksi niistä yhteisöjen tuomioistuimen hyväksymistä syistä, joiden perusteella tavaroiden vapaan liikkuvuuden rajoitukset voidaan hyväksyä. Ei kuitenkaan voida hyväksyä sitä, että vilpillistä kilpailua vastaan annettavaan suojaan vedotaan tarkoituksessa kieltää yritystä käyttämästä hyväkseen oikeuttaan tuoda jäsenvaltioon myytäväksi tietyllä merkillä varustettuja sellaisesta toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevia tuotteita, jossa niitä myydään laillisesti, kun muilla taloudellisilla toimijoilla on tämä sama oikeus, olkoonkin että ne eivät sitä käytä.

21 Jos taas Corte d'appello di Milanon tuomion johdosta kyseisten Cotonelle-merkillä varustettujen tuotteiden myynti Italiassa olisi kielletty kaikkia sitovasti, on syytä kysyä, kuten pääasian asianosaiset ovat perustellusti tehneet, voitaisiinko tästä tuomiosta seuraavaa tavaroiden vapaan liikkuvuuden estettä perustella kuluttajien suojelemisella Cotonelle-merkin harhaanjohtavuudelta, koska merkki saattaisi johtaa kuluttajan uskomaan virheellisesti, että tällä merkillä varustetut tuotteet sisältävät puuvillaa.

22 Tältä osin on syytä todeta, että mahdollisuutta hyväksyä merkin harhaanjohtavuuteen perustuva myyntikielto ei periaatteessa ole suljettu pois sen vuoksi, että toisissa jäsenvaltioissa samaa merkkiä ei pidetä harhaanjohtavana. Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 10 kohdassa, on nimittäin mahdollista, että jäsenvaltioiden välisten kielellisten, sosiaalisten ja kulttuurillisten erojen vuoksi merkki, joka ei ole omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan yhdessä jäsenvaltiossa, voi olla sitä toisessa jäsenvaltiossa.

23 Jotta kuluttajien suojelemiseksi toteutettu toimenpide olisi perusteltu, on kuitenkin vielä edellytettävä, kuten 17 kohdassa muistutetaan, että toimenpide on todella välttämätön tämän tavoitteen saavuttamiseksi, että se on asianmukaisessa suhteessa tavoiteltuun päämäärään ja että tätä päämäärää ei voida saavuttaa toimenpiteillä, jotka lievemmin rajoittaisivat yhteisön sisäistä kauppaa.

24 Tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy ilmi, että kuluttajien harhaanjohtamista koskevalla vaaralla ei ole etusijaa tavaroiden vapaaseen liikkuvuuteen nähden ja että sillä voidaan siten perustella kaupan esteitä ainoastaan siltä osin, kuin vaara on riittävän vakava (ks. näin myös em. asiat Clinique ja Mars).

25 Koska yhteisöjen tuomioistuin ei nyt esillä olevan tapauksen asiakirjojen perusteella kykene arvioimaan, täyttyvätkö mainitut edellytykset tässä tapauksessa, kansallisen tuomioistuimen on suoritettava tämä arviointi.

26 Kansallisen tuomioistuimen on arviossaan otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat seikat, muun muassa ne olosuhteet, joissa tuotteita myydään, tuotteiden pakkausmerkintöihin sisältyvät tiedot sekä niiden esitystavan selkeys, mainontatapa ja sisältö sekä erehtymisen vaara siinä kuluttajaryhmässä, joka tuotteita ostaa.

27 Ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen on siten syytä vastata, että perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklaa on tulkittava siten, että

— niiden kanssa on ristiriidassa se, että vilpillistä kilpailua vastaan annettavaan suojaan vedotaan tarkoituksessa kieltää yritystä käyttämästä hyväkseen oikeuttaan tuoda jäsenvaltioon ja siellä myytäväksi tietyllä tavaramerkillä varustettuja sellaisesta toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevia tuotteita, jossa niitä myydään laillisesti, silloin kun muilla taloudellisilla toimijoilla on tämä sama oikeus, olkoonkin että ne eivät sitä käytä;

— sitä vastoin niiden kanssa ei ole ristiriidassa se, että sellaisesta toisesta jäsenvaltiosta, jossa tuotteita myydään laillisesti, peräisin olevien tuotteiden myynti kielletään kaikilta taloudellisilta toimijoilta kuluttajansuojan perusteella edellyttäen, että tämä kielto on välttämätön kuluttajansuojan varmistamiseksi, että kielto on asianmukaisessa suhteessa tähän päämäärään ja että tätä päämäärää ei voida saavuttaa toimenpiteillä, jotka lievemmin rajoittaisivat yhteisön sisäistä kauppaa. Tältä osin kansallisen tuomioistuimen on erityisesti tarkasteltava, onko kuluttajien harhaanjohtamista koskeva vaara riittävän vakava, jotta sillä voisi olla etusija tavaroiden vapaan liikkuvuuden vaatimuksiin nähden.

Toinen ja kolmas ennakkoratkaisukysymys

28 Toisella ja kolmannella ennakkoratkaisukysymyksellään kansallinen tuomioistuin pyrkii ennen kaikkea saamaan selville, onko tavaramerkkidirektiivin 12 artiklan 2 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että sillä estetään se, että sellaisten toisesta jäsenvaltiosta, jossa tuotteita laillisesti myydään, peräisin olevien tuotteiden myynti kielletään sillä perusteella, että tuotteet on varustettu tavaramerkillä, jonka käyttö on nimenomaisesti kielletty sen haltijalta siinä jäsenvaltiossa, johon tuotteet tuodaan, koska merkin on siellä katsottu olevan omiaan johtamaan kuluttajia harhaan.

29 Tältä osin on syytä muistuttaa yhtäältä, että tavaramerkkidirektiivillä, joka on, kuten sen nimestäkin käy ilmi, alan ensimmäinen direktiivi, ei pyritä jäsenvaltioiden lainsäädännön täydelliseen yhdenmukaistamiseen tavaramerkkien alalla, ja toisaalta, että tämän direktiivin 12 artiklassa ainoastaan luetellaan ne perusteet, joiden vuoksi tavaramerkki siihen liittyvine oikeuksineen voidaan julistaa menetetyksi. Viidennestä perustelukappaleesta käy lisäksi ilmi, että jäsenvaltiot saavat edelleen vapaasti päättää tavaramerkin menettämisen tai mitättömäksi julistamisen vaikutuksista.

30 Kuudennesta perustelukappaleesta käy lisäksi ilmi, että tavaramerkkidirektiivillä ei estetä jäsenvaltioita soveltamasta tavaramerkkeihin muita kuin tavaramerkkilainsäädäntönsä säännöksiä, esimerkiksi niiden vilpillistä kilpailua, yksityisoikeudellista vastuuta tai kuluttajansuojaa koskevia säännöksiä.

31 Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 19 ja 20 kohdassa, tavaramerkkidirektiivin 12 artiklan 2 kohdassa jätetään kansallisen lainsäädännön varaan siitä päättäminen, onko sellaisen tavaramerkin, jonka sen haltija on menettänyt, käyttö kiellettävä ja miltä osin.

32 Tästä johtuu, että tällä säännöksellä ei ole merkitystä ratkaistaessa sitä ongelmaa, joka on pääasiassa riidan kohteena.

33 Tämä vuoksi on syytä vastata toiseen ja kolmanteen ennakkoratkaisukysymykseen, että tavaramerkkidirektiivin 12 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että sen kanssa ei ole ristiriidassa se, että sellaisesta toisesta jäsenvaltiosta, jossa tuotteita laillisesti myydään, peräisin olevien tuotteiden myynti kielletään sillä perusteella, että tuotteet on varustettu tavaramerkillä, jonka käyttö on nimenomaisesti kielletty sen haltijalta siinä jäsenvaltiossa, johon tuotteet tuodaan, koska merkin on siellä katsottu olevan omiaan johtamaan kuluttajia harhaan.

Oikeudenkäyntikulut

34 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Italian ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksille ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Tribunale di Chiavarin 29.10.1994 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) EY:n perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklaa on tulkittava siten, että

— niiden kanssa on ristiriidassa se, että vilpillistä kilpailua vastaan annettavaan suojaan vedotaan tarkoituksessa kieltää yritystä käyttämästä hyväkseen oikeuttaan tuoda jäsenvaltioon ja siellä myytäväksi tietyllä tavaramerkillä varustettuja sellaisesta toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevia tuotteita, jossa niitä myydään laillisesti, silloin kun muilla taloudellisilla toimijoilla on tämä sama oikeus, olkoonkin että ne eivät sitä käytä;

— sitä vastoin niiden kanssa ei ole ristiriidassa se, että sellaisesta toisesta jäsenvaltiosta, jossa tuotteita myydään laillisesti, peräisin olevien tuotteiden myynti kielletään kaikilta taloudellisilta toimijoilta kuluttajansuojan

perusteella edellyttäen, että tämä kielto on välttämätön kuluttajansuojan varmistamiseksi, että kielto on asianmukaisessa suhteessa tähän päämäärään ja että päämäärää ei voida saavuttaa toimenpiteillä, jotka lievemmin rajoittaisivat yhteisön sisäistä kauppaa. Tältä osin kansallisen tuomioistuimen on erityisesti tarkasteltava, onko kuluttajien harhaanjohtamista koskeva vaara riittävän vakava, jotta sillä voisi olla etusija tavaroiden vapaan liikkuvuuden vaatimuksiin nähden.

2) Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY 12 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että sen kanssa ei ole ristiriidassa se, että sellaisesta toisesta jäsenvaltiosta, jossa tuotteita myydään laillisesti, peräisin olevien tuotteiden myynti kielletään sillä perusteella, että tuotteet on varustettu tavaramerkillä, jonka käyttö on nimenomaisesti kielletty sen haltijalta siinä jäsenvaltiossa, johon tuotteet tuodaan, koska merkin on siellä katsottu olevan omiaan johtamaan kuluttajia harhaan.

Rodríguez Iglesias Mancini Moitinho de Almeida

Murray Sevón Kapteyn

Gulmann Edward Puissochet

Hirsch Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 26 päivänä marraskuuta 1996.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

kirjaaja presidentti